

Les «madrasses» de Casado

«Els assessors del líder del PP creuen que extremar el discurs els donarà resultat. Emulen la perversió del llenguatge de les figures de la dreta global»

La sessió de control al govern celebrada aquest dimecres al Congrés dels Diputats ha tornat a mostrar el procés de radicalització de la dreta espanyola. L'escalfament del llenguatge per part dels principals exponents conservadors s'ha convertit en un tret d'aquests dies que vivim. El líder de l'oposició, Pablo Casado, ha tornat a superar el seu rècord, insistint que "Espanya està en mans dels independentistes" (<https://www.europapress.es/nacional/noticia-sanchez-insinua-favores-debe-casado-cospedal-le-impiden-romper-pasado-turbio-pp-20181031092241.html>) i referint-se a TV3 com al "No-Do" de Catalunya. Ho ha completat llançant una expressió enverinada adreçada a l'escola catalana, que ha titllat de "madrassa nacionalista".

Els assessors de Casado estan convençuts que extremar el discurs els donarà resultat - seguint els consells de la dreta mediàtica més desbocada- i creuen que és el que cal fer ara. Hi ha en això un factor clau que no es pot obviar: la perversió del llenguatge per part de les principals figures de la dreta global. Dels Estats Units de Trump a l'Hongria de Viktor Orban, dels euroescèptics del Regne Unit a la xenofòbia de Salvini, la dreta més exaltada s'ha desvergonyit. La competència entre el conservadorisme tradicional i un sector ultra està desplaçant els partits conservadors més a l'extrem. Això s'ha vist a Àustria, on la dreta i l'extrema dreta ja governen en coalició. I es podria veure a Alemanya si les posicions de Merkel s'afebleixen en el si de la CDU.

El discurs del PP -i de Ciutadans- es radicalitza sense aturador, apareixent al costat de Vox. Cap punt sensible de la societat escapa a la demagògia. Qualificar de "madrasses" les escoles catalanes és un missatge que es llança amb intenció, i que convida immediatament a barrejar model escolar, sobiranisme, adoctrinament i terrorisme islamista. Que sigui mentida pot acabar sent irrellevant. El que importa aquí és constatar que ni Casado s'ho creu, ni s'ho creuen la majoria dels que l'escolten, però que considera que pot donar algun rèdit.

José María Aznar aconsella a Casado que es centri a aplegar tot el vot que s'ha anat a Ciutadans (molt) i a Vox (un grapat). La cúpula del PP potser oblida una cosa: la radicalització del discurs de la dreta es va fer després de la seva majoria absoluta el 2000. El José María Aznar del 1996 era un dirigent que parlava de "centre reformista" i pretenia seduir el catalanisme. Avui no està tan clar on s'ubica el carril central de la societat espanyola. L'enduriment dialèctic del PP i del bloc aznarià que forma amb Ciutadans i Vox -amb Catalunya com a destinatari principal- és l'expressió espanyola del procés autoritari que recorre, com un fantasma real, les urnes del món.